

[Inger Stilling Pedersen]

ikke til ét eneste indlæg. Hvis jeg havde ment fru Elisabeth Arnold, havde jeg nævnt navnet, og det gjorde jeg ikke, så det vil jeg gerne have mig frabedt.

Det, jeg talte om, er den holdning, man møder ude omkring. Jeg ved ikke, hvor mange beskyldninger der fløj imod mig, men jeg taler ud fra virkeligheden. Når jeg taler med mennesker, der fortæller mig, hvad de har været ude for, skulle jeg så sige her i Folketinget, at det passer ikke, for sådan er det ikke?

De fleste læger gør det jo godt nok, og det er helt i orden. Men når man vil give en lov, der giver lægerne pligt til at informere, må man også sørge for, at de får pligt til at informere på den rigtige måde, at de faktisk kan drages til ansvar, hvis de ødelægger tilværelsen for et andet menneske. Jeg har talt med mennesker, der har været udsat for at få slynget sådan noget i hovedet og har grædt i flere dage derefter. Problemet eksisterer i virkeligheden, det er ikke bare noget, som jeg står og finder på her, det er faktisk realiteter.

Og derfor mener jeg, vi skal tage højde for det i den kommende lov og spørge, om lægernes uddannelse er god nok. Skal der mere psykologi ind i uddannelsen? Skal de have noget at vide om, hvordan man informerer på den rigtige måde? Det er det, jeg prøver på at sige, og så kan man jo godt afvise det og sige, at alt det, de gamle skriver, alt det, de siger, det passer jo slet ikke, for vi gør det jo så godt, så godt. Nej, realiteten er somme tider en anden.

(Kort bemærkning).

Jørgen Winther (V):

Først til fru Inger Stilling Pedersens sidste indlæg om, at man skal informere, også mod patienternes ønsker. Jeg vil gerne sige udtrykkeligt, at der står i § 6, stk. 2:

»Lægen skal, hvor det er muligt, og hvor der ikke er grund til at antage, at det strider mod patientens ønske, oplyse patienten . . .«. Hvis lægen vurderer, at denne patient ikke kan tåle eller ikke ønsker at vide den fulde sandhed, står der helt klart i loven, hvordan lægen skal opføre sig.

Så vil jeg gå til fru Inger Stilling Pedersens forrige indlæg. Fru Inger Stilling Pedersen giver faktisk udtryk for, at læger skal altid under alle omstændigheder gøre den maksimale indsats for at holde en patient i live i så lang

tid som muligt, og det er nok fru Inger Stilling Pedersens grundholdning. Det, der lægges op til, og det, der i hvert fald er Venstres grundholdning, er, at patienterne har en selvbestemmelsesret, og den skal lægerne også respektere i meget vidt omfang.

Så blev der talt om det virkelige liv. Jeg vil gerne give et eksempel fra det virkelige liv, ikke et bestemt, men et konglomerat af forskellige oplevelser, jeg har haft. Der findes kvinder midt i 90'erne, som har mistet deres mand for mange, mange år siden, som har mistet deres venner, som ikke længere kender nogen, måske bortset fra nogle tilfældige hjælpere, der kommer en gang imellem, men som det er svært at få et personligt forhold til.

Så kan man også tænke sig situationen, at vedkommende har gigtsmerter – det har næsten alle i den alder – måske også noget med hjertet, åndenød om natten osv. Selv om lægerne gør det maksimalt mulige, kan man altså ikke skabe en virkelig værdig tilstand for vedkommende patient efter patientens egen vurdering, og så oplever vi som læger, at disse patienter uge efter uge, måned efter måned siger: Jeg har ikke mere lyst til at leve, og på et tidspunkt vil jeg altså gøre alvor af det. Det er en helt velovervejet og afklaret situation, og hvis sådan en meget gammel dame ønsker at holde op med at drikke og spise, synes jeg bestemt, at det skal vi læger også respektere.

I dag er vi læger delt i to lejre. Nogle mener, at man skal give intravenøs ernæring, når vedkommende bliver bevidstløs, andre mener det ikke. Nu får vi altså en situation, hvor det helt klart fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, hvordan vi skal forholde os, men jeg vil gerne konstatere, at i det virkelige liv findes der livstrætte mennesker, som ikke længere har lyst til at leve.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg vil gerne sige til fru Inger Stilling Pedersen, at jeg følte mig overhovedet ikke truffet personligt af fru Inger Stilling Pedersens første indlæg. Jeg prøvede bare at præcisere, at hvis vi skal sikre eller prøve at arbejde for, at debatten bliver holdt på et ordentligt niveau, har vi alle sammen et ansvar, også fru Inger Stilling Pedersen.